

GODOVI ● PRAZNIKI ● SVETE MAŠE

5. NEDELJA MED LETOM - 6. februar 2022

Pavel Miki, duhovnik in drugi japonski mučenci

Ob 8.00: + Franc Vidic, obletna

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Ponedeljek: 7. 2. 2022

Rihard, kralj

Ob 18.30: + Frančiška Pirnat, obletna

Torek: 8. 2. 2022

Hieronim Emiliani, redovni ustanovitelj; **Prešernov dan - državni praznik**

Ob 18.30: + Stane Podržaj, po namenu Žabjekovih

Sreda: 9. 2. 2022

Apolonija, devica, mučenka

Ob 7.00: + Ivan Jager, po namenu družine Jarc

Četrtek: 10. 2. 2022

Sholastika, devica, redovnica

Ob 18.30: + Andrej Zrnc, po namenu Silve in Matija Knapič

Petek: 11. 2. 2022

Lurška Mati Božja; Svetovni dan bolnikov

Ob 18.30: + Janez Okorn, ob rojstnem dnevu

Sobota: 12. 2. 2022

Feliks, opat

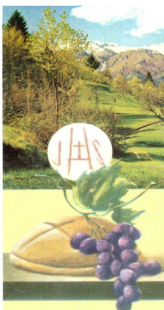
Ob 18.30: + starši Jager, sin Jože in Joško

6. NEDELJA MED LETOM - 13. februar 2022

Kristina Spoletska, vdova

Ob 8.00: za žive in pokojne župljane

Ob 10.00: + Tadeja Zupančič, obletna

Župnija

Sv. Simona in Juda Tadeja

Ljubljana Rudnik

OZNANILA

Od 6. do 13. februarja 2022

BOG KLIČE ... PREROKE

Izaija (6,1-8) se natančno spominja svojega srečanja z živim Bogom: "V letu, ko je umrl kralj Uzija, sem videl Gospoda ...". In ne zna opisati, koga je videl. Vidi Božje veličastvo, ki napolnjuje vso zemljo. In sliši angele vzklikati: "Svet, svet, svet je Gospod nad vojskami, vsa zemlja je polna njegovega veličastva!" Od tod prihaja naš trikratni Svet, ki ga molimo pri maši. Izaija spozna, da je Bog, ki mu služi, sveti Bog. Vse nagovore ljudstvu bo potem začel: "Tako govori Gospod, Izraelov Sveti". Vedno, ko je ljudstvo zašlo na stranpota, jih je v Božjem imenu svaril: "Gorje vam!", da bi se vendar zopet vrnil k svojemu Bogu. Toda zdaj, ko se je srečal z živim Bogom, ne govori več "Gorje vam", ampak "Gorje meni, ker sem mož z nečistimi ustnicami". To spoznanje izhaja iz globokega srečanja z Bogom. Naenkrat spoznaš, kako je Bog svet in kako si sam grešen.

Tako se dogaja tudi Pavlu (1 Kor 15,1-11), ki se mu je prikazal vstali Kristus. Občuti, da ni vreden, da bi se imenoval apostol, ker je preganjal Kristusa v njegovi Cerkvi. "Po Božji milosti pa sem to, kar sem".

Prav tako doživlja Peter v evangeliju (Lk 5,1-11) po bogatem ribjem ulovu. Jezusu reče: "Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!"

Prerok, apostol predstavlja Božja usta. Izaija po prvotnem pretresu doživi simbolno obravnavo: eden od angelov se z žerjavico dotakne njegovih ustnic v znamenje, da je njegova krivda izbrisana in njegov greh odpuščen. Sveti Bog izbrisa krivdo in odpušča greh. Bog je **svet** in hkrati **usmiljen**. Zato lahko Izaija v Božjem imenu reče: "Če so vaši grehi rdeči kakor škrlat, bodo beli kakor sneg" (1,18). Novozavezo se to glasi: "On je naše grehe sam ponesel na svojem telesu na les" (1 Pt 2,24). Tako Izaija še ni mogel misliti. Zanesljivo pa je čutil, da je v Bogu usmiljenje in odpuščanje.

Tretja posebnost vsakega pristnega srečanja z Bogom pa je poslanstvo. "Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas?" In Izaija naravnost odgovori: "Tukaj sem, pošlji mene!"

Vsakdo, ki se pristno sreča z Bogom, doživi očiščenje in poslanstvo. Naj se takšno srečanje z živim Bogom zgodi tudi nam pri današnji maši.

Izdal: Župnijski urad Ljubljana Rudnik **Odgovarja:** Lojze Zupan, župnik

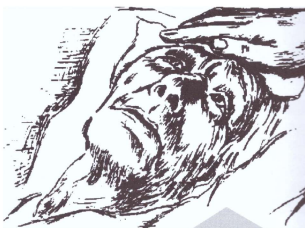
Tel.: 01/420 21 36; **GSM:** 041/515 030; **Splet:** www.zupnijarudnik.si

TRR NLB: SI56 020580262293859

☛ V ponedeljek, 7. in v torek, 8. februarja, na Prešernov dan, otroci nimajo pouka v šoli, zato tudi verouka ne bo.

V petek praznujemo god Lurške Matere Božje.

Oziramo se nazaj na 11. februar 1858, ko se je Bernardki Soubirous v kamniti votlini nedaleč od Lurda v Franciji prikazala prelepa Gospa. Ko jo je Bernardka vprašala, kako ji je ime, je odgovorila: *“Jaz sem brezmadežno spočetje!”* Na kraju, kjer je Marija naročila, naj sezidajo kapelo, je vzniknil potok. Od tistega časa se je v Lurdu zgodilo 70 uradno potrjenih čudežnih ozdravitev in na stotine drugih. Cerkev na ta dan obhaja letos že 30. svetovni dan bolnikov. Papež Frančišek je za to priložnost napisal poslanico z naslovom **“Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš nebeški Oče.”** Omenjena tema naš pogled usmerja predvsem na Boga, ki je bogat v usmiljenju, ki svoje otroke vedno gleda z očetovsko ljubeznijo, tudi kadar se oddaljijo od njega. Papež spodbuja, naj bomo pozorni na bolnike in tiste, ki jim pomagajo, bodisi na krajih, ki so namenjeni negi bodisi v naročju družine in skupnosti. Posebno mislimo na tiste, ki po vsem svetu trpijo zaradi učinkov koronavirusa. Vsem, zlasti pa najbolj ubogim in odrinjenim, papež izraža svojo duhovno bližino, zagotavlja jim skrb in ljubezen Cerkve ter vsakega posebej blagoslavlja.

Hoditi skupaj, poslušati, jasno spregovoriti, praznovati, biti soodgovoren v našem skupnem poslanstvu in za

dialog v Cerkvi in družbi

Za dialog sta potrebni vztrajnost in potrpežljivost; dialog omogoča medsebojno razumevanje.

Koliko se različni ljudje v naši skupnosti srečujejo, da bi vzpostavili dialog?

Kateri so kraji in načini v naši krajevni Cerkvi?

Kako spodbujamo sodelovanje s sosednjimi škofijami, z redovnimi skupnostmi na našem območju, z laičnimi združenji in gibanji?

Kako se lotevamo razhajanj v viziji, konfliktov in težav?

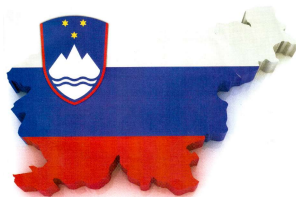
Katerim posebnim vprašanjem v Cerkvi in družbi moramo posvetiti več pozornosti?

Kakšne izkušnje v dialogu in skupnem prizadevanju imamo z verniki drugih religij in z neverniki?

Kako se Cerkev pogovarja in uči od drugih družbenih sektorjev: sveta politike, ekonomije, kulture, civilne družbe, revnih?

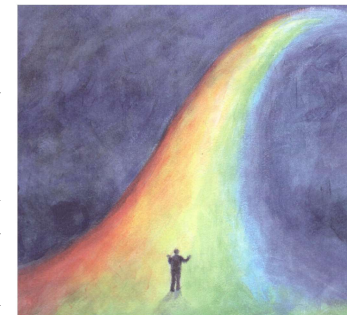
Prešeren je v Elegiji svojim rojakom zapisal:

Kranj'c, ti le dobička iščeš, bratov svojih ti ni mar,
kar ti bereš, kar ti pišeš, mora dati gotov d' nar!
Kar ni tuje, zaničuješ, starih šeg se zgublja sled,
pevcev svojih ne spoštuješ, za dežele čast si led!

“BOG BIVA. SREČAL SEM GA!”

V sedemdesetih prejšnjega stoletja je teologija sama razglašala, da je Bog mrtev. Njegovo bivanje je bilo postavljeno pod vprašaj. Bog ni več potreben. To je bil takrat zelo liberalni val. In ko je val dosegal vrhunec, se je pojavila knjižica *“Bog biva. Srečal sem ga”*, ki jo je napisal André Frossard. Od leta 1987 pripada tako imenovanim nesmrtnikom francoske akademije. Knjižica je v hipu pošla in bila potem večkrat ponatisnjena. Sredi tega liberalnega vala je v zraku plavalo hrepenenje po pričevanju vere. In naenkrat se je pojavil nekdo, ki ni razpravljaj, ni dokazoval Božjega bivanja, ampak enostavno dejal: **“Bog biva. Srečal sem ga!”**

V tej knjižici André opisuje svojo življenjsko pot od mladosti dalje. Bil je ateist. Odrastel je v komunistični družini. Njegov oče je bil prvi generalni tajnik komunistične partije v Franciji. Tudi sam je postal komunist in pozneje socialist. Nikoli ni prišel v stik z vero Cerkve.

Nekega popoldneva 1935 pa se je zgodilo. Star je bil 20 let. V Parizu. S prijateljem sta se zmenila za obisk nekega znanca. Dobita se pred določeno cerkvico. A prijatelj ga je pustil čakati. Medtem je André vstopil v cerkvico, da bi si jo ogledal, ker ga je umetnost zanimala. Neoromantični slog, nič posebnega. Ampak bilo je prvič, da je zavestno vstopil v cerkev.

V cerkvi je tiho molilo par ljudi. Spredaj so redovnice molile brevir. Dokaj enolična molitev za nekoga, ki o veri nima pojma. Na glavnem oltarju je bila izpostavljena monštranca z Najsvetejšim. Ni vedel, kaj je monštranca, in da je v njej Najsvetejši. Zapisal je: *“Monštranco je obdajalo veliko rož in sveč. Samo pet minut sem bil v tej cerkvi. Toda v teh petih minutah se je zgodilo moje spreobrnjenje. Pogled mi je obtičal na eni gorečih sveč. Ta sveča je postajala vedno svetlejša. Izžarevala je tako toplo svetlobo, takšno toplino!”*

In kar se je v teh petih minutah zgodilo, ne morem izraziti z besedami, piše pozneje. Bilo je tako, kakor da bi me od zadaj zadel plaz. Ne reče, da se je odprlo nebo. Ni se namreč odprlo. Bilo je kot molčeča bliskavica, neskončno prozoren kristal, neznosen sij. Če bi se to še stopnjevalo, bi me uničilo.

Nebogljene besede za to, kar se je zgodilo. Kdo pa bi sploh mogel opisati, kaj se dogaja, ko srečaš živega Boga. *“Nedojemljivo in nepopisljivo izraziti z besedami je približno tako, kakor če slikar slika barvo, ki sploh ne obstaja”*. Potem pa: *“Ko sem po petih minutah prišel iz Cerkve, sem bil prepričan kristjan, bil sem prepričan katoličan”*. Leta 1935, ko je bil star 20. let. Knjižico *“Bog biva. Srečal sem ga”* je André napisal 35 let kasneje, 1970. In ta dogodek je bil v njem še tako živ, da je lahko zapisal: *“Bilo je popoldne ob 17.10.”*